seisnud ei oleks, ehk oleks tema juba siis püsti põesasse wiskanud. Kui natuke aega rändanud, ütles tema omale wiimaks: „Kuida wõisin ka oodata, et kohe esimeses kirikumõisas õiget leiaksin? See oli ju wast esimene pitkast ridast.“

Teine käik wiis teda plaani järel ühesse kaugemasse kirikülasse, suurema hulga „kiriku-tütretega“, Ennsthal'isse, kiriku-õpetaja Hendrichs'i juure. See küla, wäga kenas paikas jõe kaldal, oma jõukate majadega ja õitsewate aidadega näitas temal selle pildi raamiks nii wäga tulus olema, mida tema südames kandis, et seda nähes jälle õige lootus-rikas usaldus temale abiks tuli: siin pidi tema elama, siin pidi teda näha saama!

Puhas, lahke kirikuõpetaja-maja näis teda nagu oma katuse alla koju kutsuma ja lahke wastawõtmine kirikuõpetaja poolest aitas teda üle kõige argduse. Siin, nii kaugel linnast eemal, wõis tema ennast juba kellegiks muuks nimetada usaldada, kui tema tõe poolest oli, ja nenda tuli tema Ennsthali kirikuõpetaja majasse kui keegi, kes palju majaperemehest, kui kuulsast mesilastepidajast kuulnud ja tema linnupuu-aida waatama tulnud, et omas weikeses mõisas ka üht seegusust asutada wõiks. Kirikuõpetaja Hendrichs, kes oma mesilasi pea niisamati armastas, kui oma lapsi, oli kohe walmis kõiki linnupuu-pidamisest ära seletama, ja tuetas oma seletusi ühe kuulsa kirja peale selles asjas. Siis kutsus tema oma wõerast, temaga linnupuu-aida waatama tulla, mis pool tundi maad külast eemal olla, läks aga enne minemist weel natuke ära, oma perekonda ka käigule kutsuma.

Büchner'i süda pekstis kangest. Perekonda tegi peremees tagasi tulles wõeraga tuttawaks: „Siin nääte Teie kõiki minu omakseid, peale minu ainsa poja, kes linnas koolis on. Minu abikaasa, minu tütred Klara, Agnes, Anna ja Marie.“ „Kiriku-tütred“, pealtnähes umbes 16 kunni 22 aastat wanad, oliwad kenad, prisked neiud, ruuged, tõmmukad, sini- ja sõsar-silmised, aga keegi nendest ei olnud üle keskmise kaswu ja see, keda otsiti, ei olnud nende keskis.

Teine tühi käik! Näidatud linnu-puudest ei näinud Büchner muidugi ühtigi ja waewalt suutis tema prauaga ja preilidega jutustamist tarwilises woolus pidada. Ka siin kutsuti teda lahkest tagasi tulema, ja tema ruttas koju.

Nõder ja wäsinud pitkast käigust, raskest maha rõhutud teisest ekši-teest, wõttis tema peaaegu ette, oma uurimisi nüüd seisma jätta ja ei suutnud mitu pääwa kolmandema tee peale astuda. Seal sai tema ühel pääwal ühe kirja tundmata käest, mis temale korraga kõiki taewast täis lootust ja õnne lahti tegi.